

Warszawa, 5 stycznia 2023 r.

Pan

Władysław Kosiniak Kamysz

Przewodniczący Klubu Parlamentarnego Koalicja Polska - PSL, UED, Konserwatyści
Poseł na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Przewodniczący,

w imieniu Amerykańskiej Izby Handlowej w Polsce (AmCham) oraz jej firm członkowskich, w związku ze skierowaniem projektu ustawy Prawo Komunikacji Elektronicznej (*druk 2861, dalej jako „PKE”*) oraz projektu ustawy Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo Komunikacji Elektronicznej (druk 2862, dalej jako „wPKE”) do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, z uwagi na doniosłość projektowanych regulacji oraz szereg uwag firm członkowskich AmCham – niniejszym pragniemy przedstawić nasze stanowisko, wraz z prośbą o wsparcie implementacji poniżej przedstawionych postulatów.

AmCham jest organizacją zrzeszającą przedsiębiorców amerykańskich w naszym kraju, reprezentujących jednocześnie jedną z największych grup inwestorów zagranicznych, którzy zainwestowali w Polsce ponad 236 mld złotych i kreują ponad 300 tysięcy miejsc pracy. Od 30 lat działamy na rzecz rozwoju wzajemnych relacji gospodarczych, a naszą misją jest poprawa klimatu inwestycyjnego i promocji naszego kraju na rynku amerykańskim.

Stanowisko Amerykańskiej Izby Handlowej w Polsce

- I. Dotyczy: art. 47 ust. 1 pkt 1) PKE – Zakres podmiotowy przepisu oraz nałożenie obowiązku retencji danych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.*

Postulat: zmiana art. 47 ust. 1 pkt 1) w następujący sposób:

Art. 47 ust. 1 pkt. *Przedsiębiorca telekomunikacyjny* ~~Przedsiębiorca komunikacji elektronicznej~~, z wyłączeniem podmiotów, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 49 ust. 2, jest obowiązany na własny koszt:

*zatrzymywać i przechowywać ~~na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej~~ dane, o których mowa w art. 49 ust. 1, generowane w publicznej sieci telekomunikacyjnej lub przez niego przetwarzane *na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej*, przez okres 12 miesięcy, licząc od dnia połączenia lub nieudanej próby połączenia, a z dniem upływu tego okresu dane te niszczyć, z wyjątkiem tych, które zostały zabezpieczone, zgodnie z przepisami odrębnymi; (...).”*

Uzasadnienie:

Obowiązek firm telekomunikacyjnych w zakresie retencji danych wytwarzanych w publicznych sieciach telekomunikacyjnych może być dziś realizowany prawidłowo, z

zachowaniem wymaganego poziomu bezpieczeństwa, dzięki wykorzystaniu usług chmurowych.

Korzystanie z rozwiązań chmurowych daje firmom telekomunikacyjnym wymierne korzyści, do których możemy zaliczyć m.in. skalowalność oraz możliwość natychmiastowego wprowadzania kolejnych innowacyjnych rozwiązań odpowiadających na konkretne zapotrzebowania klientów.

PKE w obecnej wersji, tj. wymagającej retencji danych na terenie RP oraz poszerzające zakres podmiotowy („przedsiębiorca komunikacji elektronicznej” w nowej wersji tekstu zamiast „przedsiębiorca telekomunikacyjny” jak dawniej), jest niekorzystne i stanowi wyzwanie techniczne, biznesowe, prawne oraz wyzwanie dla cyberbezpieczeństwa.

Uwagi szczególne:

- Proponowane zapisy narzucają korzystanie z centrów przetwarzania danych zlokalizowanych wyłącznie na terenie naszego kraju. Stoi to w sprzeczności z zasadą wspierania wspólnego rynku Unii Europejskiej. Liczne podmioty z branży telekomunikacyjnej działają w szeregu krajów UE, korzystając z infrastruktury znajdującej się w innych państwach członkowskich. Wprowadzenie PKE w proponowanym kształcie spowoduje, że polskie podmioty stracą na swojej atrakcyjności w porównaniu do zagranicznych podmiotów, które nie mają takich ograniczeń i mogą wybierać dostawców rozwiązań chmurowych bez takich ograniczeń.
- Tzw. „twarda lokalizacja danych” niesie ze sobą konkretne ryzyka dla cyberbezpieczeństwa. Firmy telekomunikacyjne mają określone powinności na rzecz bezpieczeństwa i obronności Rzeczypospolitej Polskiej oraz dysponują własną infrastrukturą i sieciami teleinformatycznymi, definiowanymi jako infrastruktura krytyczna państwa. Częstokroć już dziś podmioty te padają ofiarą cyberataków. W tym kontekście wśród ryzyk związanych z twardą lokalizacją danych można wymienić m.in. problemy z zintegrowanym zarządzaniem w dziedzinie cyberbezpieczeństwa, przeszkody w korzystaniu z najnowocześniejszych technologii i rozwiązań w zakresie ochrony przed cyberatakami, oraz brak możliwości dzielenia się danymi pomiędzy różnymi organizacjami, z uwagi na prawne lub organizacyjne ograniczenia w przekazywaniu danych.
- Przyjęcie PKE w wersji, która trafiła do Sejmu, będzie miało niekorzystny skutek makroekonomiczny. Badania potwierdzają, że ograniczenia swobodnej cyrkulacji danych prowadzą do podwyżek cen w wielu sektorach, które opierają się na danych, a ponadto negatywnie wpływają na konkurencyjność, produktywność oraz dynamikę handlu. Według niezależnego ośrodka badawczego European Centre for International Political Economy (ECIPE), który specjalizuje się w analizach dotyczących gospodarki i handlu, bariery w zakresie międzynarodowego przyływu danych negatywnie wpływają na konkurencyjność cenową, niekorzystnie oddziałują na zatrudnienie w licznych branżach, jak również ograniczają potencjał inwestycyjny firm z tych sektorów. Z kolei używając skali opartej na danych OECD dotyczących regulacji rynku, wzrost restrykcyjności lokalizacji danych w danym kraju o 1 punkt tej

skali obniża krajową produkcję handlową brutto o 7 proc., spowalnia produktywność o 2,9 proc. i podnosi ceny o 1,5 proc. w ciągu pięciu lat¹.

- Projektowana zmiana jest sprzeczna z jednym z założeń Rozporządzenia o Ochronie Danych Osobowych (RODO) tj. likwidacją barier w swobodnym przepływie chronionych danych osobowych na obszarze Europejskiego Obszaru Gospodarczego. Zasada owego swobodnego przepływu danych osobowych w ramach EOG może co prawda ulec ograniczeniu, jednak tylko w sytuacji, gdy zostało to wyraźnie przewidziane przepisami prawa unijnego. Tymczasem, nie istnieją podstawy prawne w przepisach prawa unijnego, które pozwalałyby na tworzenie takich ograniczeń, jakie zakłada proponowana zmiana, w kontekście danych telekomunikacyjnych. Proponowana zmiana nie wynika również z żadnych innych regulacji w ramach UE – zarówno już istniejących, jak i diskutowanych obecnie (dyrektywa ustanawiająca Europejski Kodeksu Łączności Elektronicznej EKŁE, NIS & NIS 2).
- Tabela zgodności niniejszego projektu widniejąca na stronie RCL wskazuje, że omawiany przepis bazuje na dyrektywie 2002/58/WE o prywatności i łączności elektronicznej, która w art. 15 traktuje z kolei o stosowaniu niektórych przepisów dyrektywy 95/46/WE. Tymczasem, od chwili wejścia w życie Rozporządzenia o Ochronie Danych Osobowych, ww. dyrektywa została zastąpiona właśnie przez RODO. Jest więc jasne, że jakiegokolwiek powoływanie się na dyrektywę 95/46/WE powinno zostać zastąpione przez odwoływanie się do Rozporządzenia o Ochronie Danych Osobowych. Tymczasem proponowana zmiana jest kontradiktoryjna względem zasad RODO, zatem uchwalenie w aktualnym brzmieniu art. 47 PKE odbędzie się bez ważnej podstawy prawnej, w konsekwencji czego przepis ten zostanie wprowadzony z naruszeniem prawa unijnego.
- Zarówno w uzasadnieniu do regulacji, jak również w OSR, nie widnieją analizy czy predykcje w zakresie skutków ekonomicznych implementacji art. 47 ust. 1 pkt 1.
- Zmiany wprowadzone w ostatniej wersji projektu PKE z dnia 17 listopada br., w tym m.in. zmiana zakresu podmiotowego art. 47 PKE polegająca na zaadresowaniu określonych w nim obowiązków wobec „przedsiębiorców komunikacji elektronicznej” w miejsce wcześniejszych „przedsiębiorców telekomunikacyjnych” wprowadza wiele wątpliwości i kontrowersji. Poprawka nie została uargumentowana w treści uzasadnienia do projektu ustawy, rozważona z perspektywy skutków prawnych (w tym pod względem jej zgodności z prawem międzynarodowym), finansowych oraz gospodarczych. Co więcej, jej wprowadzenie odbyło się bez dyskusji i możliwości przedstawienia do niej uwag na etapie konsultacji publicznych. W konsekwencji, w końcowej fazie prac rządowych zaproponowana została zmiana, której skutki wprowadzenia będą znaczące z uwagi na obciążenia kosztowe i organizacyjne po stronie realizujących je przedsiębiorców.

¹ <https://itif.org/publications/2021/07/19/how-barriers-cross-border-data-flows-are-spreading-globally-what-they-cost/>

- W pierwotnym założeniu wynikającym z uzasadnienia regulacji, miała ona na celu wyłącznie uporządkowanie kwestii związanych z obowiązkami retencyjnymi. Tymczasem postulowana nowelizacja nakłada obowiązek korzystania z centrów przetwarzania danych zlokalizowanych fizycznie na terytorium naszego kraju. Wykluczy to np. możliwość korzystania z takiej infrastruktury poza granicami Polski, w tym w innych państwach Europejskiego Obszaru Gospodarczego, pomimo że poziom ochrony danych w tych państwach jest równoważny temu obowiązującemu na terytorium Polski. Korzystanie z centrów danych zlokalizowanych w konkretnym miejscu w ramach EOG, który charakteryzuje się zunifikowanymi, rozwiązaniami prawnymi, powinno odbywać się w oparciu o wybory i odpowiedzialność firm, które w sposób najbardziej optymalny są w stanie dokonać odpowiedniej analizy uwarunkowań oraz koniecznej oceny ryzyk. To bowiem właśnie te podmioty dysponują najlepszym dla siebie rozeznanieniem rynku, znajomością istniejących uwarunkowań i wyzwań.

II. Dotyczy: Przejrzystość definicji – problem braku rozróżnienia specyfiki świadczonych usług w projektowanej ustawie tj. nałożenie takich samych obowiązków na podmioty świadczące usługi komunikacji elektronicznej opartej na numerach (dalej: NB-ICS) oraz świadczących usługi komunikacji elektronicznej niewykorzystującej numerów (dalej: NI-ICS)

Postulat: potrzeba uwzględnienia odmienności natury prowadzonych usług tj. Komunikacji NB-ICS oraz NI-ICS; wątpliwości interpretacyjnych przedsiębiorców oraz możliwości stosowania tych samych reguł do różnych przedsiębiorców w m. in. Art. 43-44, 53 PKE

Uzasadnienie: Definicje wykorzystywane w ustawie nie powinny budzić wątpliwości. Jednocześnie, ustawa wprowadza następujące pojęcia, które potencjalnie mogą rodzić wiele pytań w zakresie ich stosowania:

– przede wszystkim, ustawa wykorzystuje zbiorczą kategorię oznaczoną jako „przedsiębiorca komunikacji elektronicznej”, która obejmuje dwa różne rodzaje przedsiębiorców i usług przez nich świadczonych NB-ICS oraz NI-ICS. Z punktu widzenia praktyki, należy wziąć pod uwagę, że są to różne rodzaje podmiotów, funkcjonujące na innych zasadach, mające zupełnie inne portfolio produktów, korzystające z różnych systemów, opierające się na innych procedurach wewnętrznych oraz podlegające nierzadko zupełnie innym przepisom prawa. Stosowanie kategorii łącznej i nakładanie jednakowych obowiązków na te dwa rodzaje podmiotów nie jest uzasadnione z punktu widzenia efektywności stosowania prawa oraz proporcjonalności nakładanych obciążeń.

Uwagi szczegółowe:

- art. 43 ust. 4 PKE wskazuje, że uprawnione podmioty, tj. wymienione w przepisie służby, wraz z przedsiębiorcą w ciągu 24 godzin od momentu zgłoszenia zapotrzebowania dostępu do danych wskazanych w ustawie określają sposób realizacji przez przedsiębiorcę komunikacji elektronicznej warunków dostępu i utrwalania, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lit. a i b (dostępu do informacji przesyłanych

lub powstałych w ramach świadczonej publicznie dostępnej usługi komunikacji elektronicznej) – termin ten może nie być możliwy do zrealizowania w szczególności, gdy mowa o podmiotach operujących w sferze wirtualnej i zapewniających funkcjonowanie systemów w obrębie wielu krajów świata. Ponadto, należy zauważyć, że art. 43 PKE wskazuje bardzo szeroki katalog służb mogących mieć dostęp do danych związanych z komunikacją (ujętych równie szeroko), nie precyzując jednocześnie określenia podstawy żądania, zakresu oraz trybu, w jakich te dane mogą być uzyskane przez podmioty.

- Problemu tego nie zmienia fakt, że w art. 44 przyznano możliwość złożenia wniosku o zawieszenie obowiązku udostępniania danych na okres nie dłuższy niż 6 miesięcy. Wniosek składany jest w terminie 14 dni, a do wniosku należy dołączyć harmonogram osiągnięcia przed przedsiębiorcą zdolności do udostępnienia danych, co po pierwsze – wymaga przewidzenia w ciągu dwóch tygodni niemożliwych często w przestrzeni wirtualnej okoliczności, a po drugie – i tak nie zwalnia przedsiębiorcy z wykonywania obowiązków, jeśli zdaniem organów władzy publicznej, przedsiębiorca ten posiada możliwości do ich realizacji.
- Art. 53 PKE przyznaje Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej prawo wydania decyzji w formie ustnej skierowanej do przedsiębiorcy komunikacji elektronicznej, która nakłada obowiązek blokowania obowiązków blokowania połączeń lub komunikatów elektronicznych przesyłanych w związku ze świadczoną publicznie dostępną usługą telekomunikacyjną. Ustawodawca użył sformułowania „przedsiębiorca komunikacji elektronicznej” (czyli obejmującego zarówno usługi NB-ICS oraz NI-ICS), przy czym wskazał, że blokowane mogą być tylko określone komponenty wchodzące w skład publicznie dostępnej usługi telekomunikacyjnej, w której zakres, zgodnie ze słownikiem projektu, NI-ICS nie wchodzi.

W odniesieniu do przedmiotowego art. 53 PKE, pragniemy również wskazać, iż uznając konieczność przeciwdziałaniu zagrożeniom bezpieczeństwa kraju uważamy, że 6 godzinny nakaz zatrzymania świadczenia usług może być niewykonalny. Usługi komunikacji elektronicznej są świadczone często poza granicami RP i ich zatrzymanie w tak krótkim czasie może być trudne. W praktyce może to oznaczać, że przedsiębiorca komunikacji elektronicznej, nie będzie miał możliwości dokładnej analizy treści decyzji. Co więcej, przedsiębiorca taki będzie zobowiązany do wykonania jej w ciągu kilku godzin, co może również oznaczać, że decyzja będzie musiała zostać wykonana w nocy, kiedy nie będzie dysponował personelem niezbędnym do podjęcia odpowiednich kroków technicznych. Przedsiębiorca nie będzie również dysponować skutecznymi środkami sprzeciwu w celu zakwestionowania legalności decyzji w rozsądnym terminie. Ponadto wątpliwość budzi tryb przekazania takiej decyzji (możliwość „ustna”). Wobec powyższego, obowiązek taki można uznać za sprzeczny z zasadami konstytucyjnymi. Zastosowane środki wydają się nieproporcjonalne, a często wręcz niemożliwe do spełnienia. Nie spełniają one zasady pewności prawa, oraz nie gwarantują skutecznego środka odwoławczego od wydanej decyzji.

III. Dotyczy: Współpracy przedsiębiorcy ze służbami (art. 43-44 PKE)

Postulat: Zwolnienie przedsiębiorców świadczących usługi zarówno z zakresu NB-ICS, jak i NI-ICS z obowiązku współpracy przy wyodrębnianiu informacji z danych pozyskanych w ramach procesów opisanych w art. 43-44 PKE

Uzasadnienie: Projektowane przepisy nie uwzględniają, iż zakres informacji jaki znajduje się w danych pozyskanych przez służby w procesach opisanych w art. 43-44 może wykraczać poza normalny dostęp do informacji, jaki mają pracownicy przedsiębiorcy (np. tajemnica skarbową, do której dostęp jest regulowany oddzielnymi przepisami i nieuprawniony dostęp jest zagrożony karą więzienia lub informacje niejawne). Projektowane przepisy powinny także zwalniać przedsiębiorców z obowiązku współpracy w przypadku konieczności odszyfrowania informacji zawartej w danych.

IV. Dotyczy art. 46 PKE: problem określenia szczegółowych rodzajów przedsiębiorców komunikacji elektronicznej niepodlegających obowiązkowi zapewnienia warunków dostępu i utrwalania (art. 43 ust. 1 pkt 1 PKE) oraz przygotowania technicznych i organizacyjnych warunków udostępniania danych (art. 45 ust. 1 PKE) w drodze rozporządzenia

Postulat: Potrzeba zdeterminowania adresatów nałożonych obowiązków w art. 43 ust. 1 pkt 1 oraz art. 45 ust. 1 PKE **ustawowo**.

Uzasadnienie: Ustawa deleguje na Radę Ministrów obowiązek wydania rozporządzenia, w którym określone zostaną zagadnienia takie jak: wymagania i sposoby zapewnienia warunków dostępu i utrwalania i **szczegółowe rodzaje przedsiębiorców** (...). Z uwagi na fakt, że przepisy te zasadniczo wpływają na prawa i obowiązki podmiotów, a wręcz determinują które podmioty zostałyby nimi objęte – forma rozporządzenia jest nieprawidłowa i zgodnie z panującym orzecnictwem, do uregulowania w formie rozporządzenia można przekazywać kwestie, które nie mają zasadniczego znaczenia z punktu widzenia założeń ustawy i które dlatego nie zostały unormowane w niej wyczerpująco, a są niezbędne do realizacji norm ustawy.

V. Dotyczy: art. 47 ust. 1 pkt 2) PKE - Uwaga dotycząca prac nad przepisami wykonawczymi

Postulat: Rekomendujemy, aby podczas przygotowania przepisów wykonawczych wykorzystać przyjęte przez OECD zasady dostępu właściwych podmiotów administracji do danych osobowych będących w posiadaniu podmiotów prywatnych. Zostały one podpisane przez Polskę i opublikowane 14 grudnia 2022. [Deklaracja OECD](#).

VI. Dotyczy: art. 10 pkt 8) wPKE – zmiany w zakresie kształtowanie obowiązków „must carry” i „must offer” (MCMO) w art. 43-43a ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (URIT)

Postulat: Odstąpienie od dalszego procedowania zmian w zakresie obowiązków MCMO

Uzasadnienie: W aktualnym stanie prawnym, zgodnie z art. 43 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji, operator rozprowadzający program, z wyłączeniem podmiotu rozprowadzającego program w sposób cyfrowy drogą rozszewczą naziemną w multipleksie, jest obowiązany do rozprowadzania programów "Telewizja Polska I", "Telewizja Polska „II” i jednego regionalnego programu telewizyjnego rozpowszechnianego przez Telewizję Polską S.A. oraz programów rozpowszechnianych w sposób analogowy drogą rozszewczą naziemną przez Telewizję Polsat S.A., TVN S.A., Polskie Media S.A., Telewizję Puls Sp. z o.o. w 2011 r. (łącznie 7 programów).

W przypadku wejścia w życie Projektu, operator rozprowadzający programy w sieci telekomunikacyjnej obowiązany będzie na własny koszt do rozprowadzania, a także do odpowiedniego wyeksponowania i zapewnienia łatwego dostępu dla wszystkich odbiorców jego usługi w zakresie rozprowadzania programów do następujących programów: "Telewizja Polska I", "Telewizja Polska II", "TVP Info", "TVP Kultura" oraz regionalnego programu rozpowszechnianego przez Telewizję Polską S.A. właściwego dla danego obszaru (łącznie 5 programów).

Obowiązek MCMO obejmować ma również inne programy, w tym "co najmniej programy, o których mowa w art. 26 ust. 2 pkt 2 i 4 URIT, tj. rozpowszechniane przez TVP S.A. programy skierowane do odbiorców za granicą oraz programy realizujące misję publiczną. W przeciwieństwie do ww. 5 programów, które mają zostać określone na poziomie ustawowym, pozostałe programy objęte obowiązkiem rozprowadzania mają być określone w rozporządzeniu Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji („KRRIT”), po przeprowadzeniu otwartych konsultacji publicznych oraz uwzględniając interes społeczny w zakresie dostępu do informacji, dóbr kultury i sztuki, upowszechniania sportu, dorobku nauki, edukacji obywatelskiej potrzeb mniejszości narodowych i etnicznych, a także zachowanie pluralizmu źródeł informacji zwiększenia różnorodności ogólnodostępnej oferty programowej oraz konieczności promowania programów objętych tym obowiązkiem, zapewniając odpowiednie wyeksponowanie i łatwy dostęp odbiorców do tych programów. Liczba programów określonych w rozporządzeniu KRRIT nie może być większa niż 30.

Zgodnie z projektowanymi przepisami, ww. 5 programów ma zostać umieszczonych w układzie programów w elektronicznym przewodniku po programach („EPG”) na pozycjach od 1 do 5 w kolejności: „Telewizja Polska I”. „Telewizja Polska II”. regionalny program rozpowszechniany przez Telewizję Polską S.A. „TVP Info” oraz „TVP Kultura”. Programy, o których mowa powyżej, po ich określeniu w rozporządzeniu KRRIT, mają zajmować kolejne pozycje po pozycji 5. Oznacza to, że ewentualne inne programy (w tym nadawców prywatnych), w przypadku określenia ich w rozporządzeniu KRRIT, byłyby wyznaczane na dalszych pozycjach.

Uwagi szczegółowe:

- Proponowane zmiany z zakresie MCMO są niezgodne z wymaganą przez prawo UE (tj. Europejski Kodeks Łączności Elektronicznej) zasadą przejrzystości i jasności. Projekt ogranicza ustawową listę programów objętych obowiązkiem MCMO do programów nadawcy publicznego oraz automatycznie rozszerza tę listę o kolejne programy publiczne, które będą nadawane przez TVP naziemnie. Zasadnicza część listy programów objętych obowiązkiem MCMO będzie kształtowana przez KRRIT, na podstawie bardzo nieprecyzyjnych wytycznych do wydania rozporządzenia.
- Proponowane zmiany zostały także negatywnie ocenione w świetle wymogów Dyrektywy Audiowizualnej i uprawnienia dotyczącego odpowiedniej ekspozycji programów telewizyjnych w świetle art. 7a tej dyrektywy. Wszystkie rozwiązania ustawowe są nakierowane wyłącznie na promowanie programów nadawcy publicznego. Tymczasem pluralizm mediów, obejmujący oferty nadawców publicznych i komercyjnych, jest podstawowym wymogiem dotyczącym odpowiedniej ekspozycji programów w świetle prawa UE. Wymóg odpowiedniej ekspozycji programów telewizyjnych (przypisane miejsce na pilocie) może być nałożony jeśli jest to niezbędne dla realizacji celów leżących w interesie ogólnym w dziedzinie audiowizualnych usług medialnych, takich jak pluralizm mediów, wolność słowa oraz różnorodność kulturowa, co nie ma miejsca w niniejszej sprawie.
- Brak konsultacji społecznych. Projektowane przepisy nie były przedmiotem konsultacji z żadną z grup uczestników rynku rozprowadzania programów. Rozwiązań nie konsultowano z przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi, nadawcami programów czy też organizacjami ochrony konsumentów.
- Zastosowany w projekcie sposób potraktowania dotychczasowych uprawnień w zakresie MCMO może naruszać zasadę ochrony praw słusznie nabytych.
- Rozwiązania zaproponowane w projekcie naruszają wymóg równego traktowania nadawców publicznych i nadawców programów komercyjnych w sprawie sprzedaży czasu reklamowego i mogą prowadzić do dyskryminacji nadawców komercyjnych poprzez nieproporcjonalne rozszerzenie obowiązku transmisji programów nadawcy publicznego oraz wyeksponowania tych programów na początkowych miejscach na pilocie telewizyjnym.
- Przygotowanie listy uzupełniającej nie podlega przejrzystej procedurze. Wbrew wymogom wynikającym z prawa unijnego oraz z orzecznictwa TSUE cała procedura nie opiera się na znanych z góry przez nadawców, obiektywnych i niedyskryminujących kryteriach.

VII. Dotyczy: art. 10 pkt 9) wPKE – zmiany w zakresie oferowania komercyjnych programów telewizyjnych w art. 44c i art. 44d ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (URIT)

Postulat: Odstąpienie od dalszego procedowania zmian w zakresie obowiązków oferowania programów „à la carte” oraz stosowania jednakowych cen dla wszystkich dystrybutorów

Uzasadnienie: Zgodnie z proponowanymi zmianami, operator będzie miał obowiązek oferowania programów płatnej telewizji pojedynczo i bez obowiązku zakupu innych usług (np. Internet, telefon) lub urządzenia do odbioru telewizji, w każdym przypadku wraz z programami MCMO. Nadawca będzie miał obowiązek oferowania pojedynczych kanałów lub pakietów kanałów po jednakowych cenach dla wszystkich operatorów telewizji płatnej.

Uwagi szczegółowe:

- Proponowana regulacja jest oderwana od realiów i naturalnych mechanizmów wolnorynkowych, w szczególności wymaga zmiany stosowanych polityk cenowych (analogicznych jak stosowane na rynkach innych niż mediowe).
- Kompetencje Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zarówno w zakresie stosunków na linii nadawca – dystrybutor, jak i dystrybutor – abonent, są wystarczające i proporcjonalne dla przeciwdziałania nadużyciom.
- Konieczność niezwłocznej renegocjacji kontraktów pomiędzy nadawcami i operatorami oraz całkowitej przebudowy ofert kierowanych do konsumentów stanowi zagrożenie dla stabilności rynku telewizyjnego w Polsce.
- Proponowane przepisy są niezwiązane z przedmiotem regulacji implementowanej dyrektywy oraz stanowią rozwiązanie niespotykane w Unii Europejskiej.

Wyrażamy głęboką nadzieję, że zaprezentowane przez nas postulaty spotkają się ze zrozumieniem i zostaną wdrożone. Chcielibyśmy również zapewnić, że pozostajemy do dalszej dyspozycji w razie jakichkolwiek pytań, czy dalszych prac nad wypracowaniem jak najlepszych rozwiązań. Osobą do kontaktu jest Karol Witaszek, koordynator ds. prawnych i polityki publicznej, karol.witaszek@amcham.pl; nr tel. 690 087 660.

Z wyrazami szacunku

Tony Housh

Prezes Amerykańskiej Izby Handlowej w Polsce